

16. KAPKY

Tereza Panocová

Čtyři postavy stojí v jedné linii s menšími rozestupy – zleva muž, žena, muž, žena. Všem z nich na hlavu v nepravidelných intervalech kape kapka vody. Hodnou chvíli se nic krom kapání neozývá.

Žena č. 1 se snaží před kapáním utéct, běží pozpátku a do kruhu. Nejdřív chvíli mlčí, je příliš soustředěná na běh, rychle se zadýchá. Kapka ji stejně všude pronásleduje.

Žena č. 1: Určitě stačí udělat nějakou okliku, kterou to nezná, k-terou to neumí odčítat. No tak, to se musí nějak dát setřást. Nejde to mít u sebe navěky, ne?!

Žena č. 2 padá na kolena v agonii, kouká se do nebe, ruce má napřažené k nebi, kam mám namířené i oči.

Žena č. 2: Přijímám tě. Odevzdávám se ti. Vyznávám tě. Všechno se přece děje pro nějaký důvod.

Muž č.1: Vždyť to-to bylo úplně adekvátní. Já jsem to neměl jak vědět, já jsem o ničem nevěděl, opravdu. Nevím, proč trestáte nevinného, máte nesprávného. A stejně si můžu dělat co chci. Proč jste všichni tak přecitlivělí?! (rozhodí rukama a pohlédne na ženy a muže kolem sebe, každý je ale zabraný do svého prožívání, takže na něj nereagují)

Muž č. 2: Každý pátek jsem vynesl koš, vždycky jsem zaplatil nájem včas, nedal jsem si ibalgin, když mě rozbolela hlava, pravidelně jsem na jaro umýval okna, mám hezké písmo. Vždyť jsem-

Žena č. 1: (zastavuje svůj běh do kruhu, je udýchaná, mluví těžce) No, můžeš už konečně být?!

Muž č. 2: dotčeně, překvapeně) A nejsem?

Žena č. 2: (vytrhne se ze svého rituálu) No je pravda, že nejsi zas tak.

Muž č. 1: Možná jsi až příliš.

Muž č. 2: (cítí křivdu, bublá v něm hněv) A vy jste...vy jste zase příliš málo!

Žena č. 2: Nebude to kapat míň, když se budete takhle chovat. Stačí si zavřít oči, nadechnout se a pokusit se splynout s prou- (má ale křeč v obličeji)

Žena č. 1: (v počátcích deliria, škrábe si nervózně ruce, všichni sebou škubnou, když na ně kápne další kapka) Pořád to slyším. Není na to žádný vzorec, nikdy nevím kdy- (po další kapce se žena zhroutí na zem)

Muž č. 1: (horlivě ukazuje na temeno své hlavy) Nemám tam díru? Haló, můžete se někdo podívat?! (žena č. 1 se na něj podívá, vykřikne, ale hned si zakryje rukou ústa, muž je značně znepokojen)

Muž č. 2: Dobře, ano, nechal jsem zemřít pár kytek a jo, nebrečel jsem na pohřbu dědečka. Fajn, tak jsem na ni tehdy trošku tlačil, ale ona to chtěla, přísahám!

Každá postava prudce zastaví veškerý pohyb nebo mimiku. Voda neustále kape. Všichni jakoby za sebou měli neviditelného věznitele, který jim natahuje ruce, krotí jim je a spoutává na místo. Dostanou se do jedné horizontální řady, každý je spoután a výrazně oddechuje. Kapky pomalu a postupně přestávají padat na jejich hlavy, až úplně utichnou. Postavy zvedají obličje k publiku a pusou naznačují křik, zvuk z nich však nevychází.

